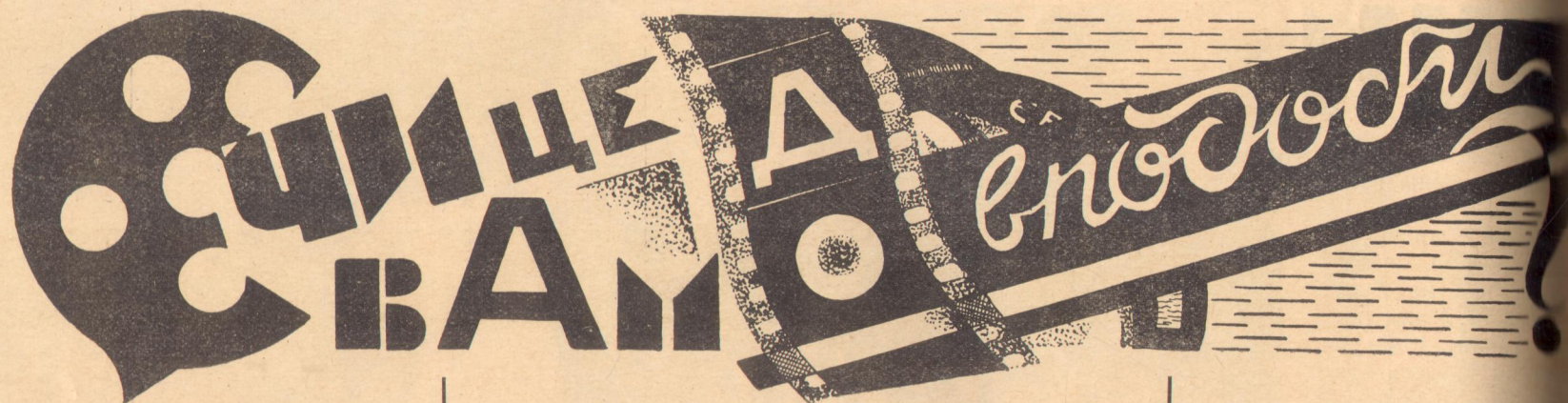

Оповідання „Чи це вам до вподоби“—твір відомого данського письменника Іганеса Іенсена. Це гумористичне оповідання перекладено спеціально для журналу „Всесвіт“

ОДНОГО разу я з своїм сином катався за містом на коньках. Коли ми повертаючись до дому проходили біля старої фортеці, на нас в безлюдному місці, серед білого дня було зроблено напад якимсь злочинцем.

Цей бродяга з надзвичайно несимпатичною зовнішністю сидів до того часу в засаді за прірвою. Одним скоком він перелетів через рів і опинився перед нами. Не могло бути ніяких сумнівів відносно його наміру. Це був великий, крем'язний та гнучкий парубок й одне,—що мені залишалося робити, лерейти самому в наступ. Я замахнувся, щоб вдарити його коньками по голові, але він нагнувшись врятувався від удару. Тоді я схопив його за барки, підняв і з усієї сили кинув об землю. Щастя моє, що мені вдалося його перемотати! Він упав на землю як здоровенний віл, і лише тоді я зрозумів, яка небезпека загрожувала нам в тому разі коли б це стверво знову піднялося на ноги. Я схопив раклугу за вуха й почав лупити його головою об камінь. Коли я відчув, що він губить свідомість, тоді звелів синові негайно покликати поліцію і він кинувся виконувати мого наказу. Мої пальці бігали по голові злочинця, я боявся що проломив йому черепа. Він лежав нерухомий з витріщеними як у мерця очима, але я не знаходив ні рани ні каплі крові на його голові.

— Маленьке струснення мозку,—думав я,—неприємно! Що ж тепер робити з цим здоровенним противним тілом? Карету, як найскорше, а потім в лікарню з цим пройдисвітом...

Ледве дихаючи я підвівся й почав уважно придивлятися до чоловіка, що лежав переді мною. Замурзане грубе обличчя конвульсивно здригувалось і я знову злякався чи не зробив йому часом серйозного ушкодження. Чоловік же він був не старий з чудовою будовою тіла, гладенько поголений з великою нижньою частиною обличчя, що видавалась вперед. Він справляв на мене вражіння запеклого вбивці, або ж якого небудь другого злочинця і ні в яким разі не порядної людини. Хто його може знати? Одежа на ньому була замазана й пом'ята, але я помітив зовсім білу сорочку й дорогу шкіряну жилетку, що виглядала в нього з під роздертої мною під час бійки поганенької куртки. Мабуть походження цієї жилетки мало яке небудь відношення до однієї з останніх крадіжок зі зломом...

Мені не вдалося далі обслідувати одяг злочинця через те, що я несподівано відчув на своєму плечі чийось руку... Мене зовсім нечемно повернули

шляхом, що ми (цеб-то я й мій син) примушені були перейти в наступ, що коли ми поверталися з катання на коньках, що... що... що...

— Ага, катання на коньках примимирив озброєний з нід до голо...

здоровило, він бачите, катався на коньках, сердешний, а ці гицлі бо—ін ціла банда (це я та мій син ціла банда...) сиділи тут в засаді й копали його забили. Вашого змовника ми спіймали в той час коли він хотів втікати, а вас я запопав коли ви хотіли обікрати покійного...—Це було занадто, але я стримався й спокійно й уперто звернувся до урядовця.

— Чи не будете ви ласкові потурбуватись про те, щоб цього розмовника було доставлено в лікарню, а мене й мого сина в Управління поліції. Ми там дамо наші свідчення.

— Про це можете не турбуватись—буркнув урядовець і в ту ж мить з-за вугла з'явилося два великих закритих автомобілі. З них вискочили ще два урядовці. Упевнено я пішов до автомобіля, подавши знак синові йти за мною. Звичайно ж нам потрібно було перекинутись паролів з інспектором, щоб роз'яснити непорозуміння.

Старший поліцейський захватив мої коньки й почав чванливо скалити зуби: «Річевий доказ, не забудьте річевого доказу»...

Не хочу ховатись, але на мить я остовпів. Що це дурень бреше? мене в середині все кипіло від обурення, але я повернувся до них спинами, щоб швидше увійти в авто. Не встиг я одвернутись як хтось сильно штовхнув мене в спину—то негідник в мундирі вдарив мене ногою. Цього разу я не міг вибачити. Коли створіння чоловічої породи піднімає на мене руку я реагую на це так, як належить реагувати такому самому створінню тій же самісінковій породи людей. Мене це все страшенно роздратувало, розлютований кинувся на нього. Це вже з мого боку був напад на урядовця... Звичайно, я був переможений, але все ж таки їм прийшлося дерти на мені увесь одяг раніш ніж посадити в своє авто. З моїм конем чиною їм було теж не мало роботи. Він виверткий і брикається як кінь а коли побачив,—що його батько в біді бореться з багатьма—він вкрався, що урядовці, які держали його—обидва зарили носами землю коли йому підставили ногу і він впав, то скочивши знов одним ударом повалив напасника так як зваяють дерево. Не вважаючи на це йому було покладено на землю. Бідний чесний хлопчик! Троє товстих ваг поліцейських мусили навалитись на нього раніш ніж звязати йому руки.

перейти самому в наступ. Я замахнувся, щоб вдарити його коньками по голові, але він нагнувшись врятувався від удару. Тоді я схопив його за барки, підняв і з усієї сили кинув об землю. Щастя моє, що мені вдалося його перемогти! Він упав на землю як здоровенний віл, і лише тоді я зрозумів, яка небезпека загрожувала нам в тому разі коли б це стверго знову піднялося на ноги. Я схопив раклугу за вуха й почав лупити його головою об камінь. Коли я відчув, що він губить свідомість, тоді звелів синові негайно покликати поліцію і він кинувся виконувати мого наказу. Мої пальці бігали по голові злочинця, я боявся що проломив йому черепа. Він лежав нерухомий з витріщеними як у мерця очима, але я не знаходив ні рани ні каплі крові на його голові.

— Маленьке струснення мозку,—думав я,—неприємно! Що ж тепер робити з цим здоровенним противним тілом? Карету, як найскорше, а потім в лікарню з цим пройдисвітлом...

Ледве дихаючи я підвівся й почав уважно придивлятися до чоловіка, що лежав переді мною. Замурзане грубе обличчя конвульсивно здригувалось і я знову злякався чи не зробив йому часом серйозного ушкодження. Чоловік же він був не старий з чудовою будовою тіла, гладенько поголений з великою нижньою частиною обличчя, що видавалась вперед. Він справляв на мене вражіння запеклого вбивці, або ж якого небудь другого злочинця і ні в яким разі не порядної людини. Хто його може знати? Одежа на ньому була замазана й пом'ята, але я помітив зовсім білу сорочку й дорогу шкіряну жилетку, що виглядала в нього з під роздертої мною під час бійки поганенької куртки. Мабуть походження цієї жилетки мало яке небудь відношення до однієї з останніх крадіжок зі зломом...

Мені не вдалося далі обслідувати одяг злочинця через те, що я несподівано відчув на своєму плечі чийось руку... Мене зовсім нечемно повернули і я опинився перед здоровенним антипатичним поліцаєм. За ним стояв ще менш симпатичний другий, а ще трошки далі двоє урядовців тримали мого сина... Я був страшенно здивований цією новою несподіванкою. Це було щось надзвичайне. Поліцаї прийняли мене й мого сина за вбивців. Вони міцно тримали хлопчину й очевидно мали намір заарештувати й мене. Я всіма силами намагався пояснити урядовим особам, що ми мирно йшли

занадто, але я стримався й спокійно й уперто звернувся до урядовців. — Чи не будете ви ласкові потурбуватися про те, щоб цього раника було доставлено в лікарню, а мене й мого сина в Управлінні поліції. Ми там дамо наші свідчення.

— Про це можете не турбуватись—буркнув урядовець і в ту ж мить з-за вугла з'явилось два великих закритих автомобілі. З них вискочили ще два урядовці. Упевнено я пішов до автомобіля, подавши знак синові йти за мною. Звичайно ж нам потрібно було перекинутись паролем з інспектором, щоб роз'яснити непорозуміння.

Старший поліцай захватив мої коньки й почав чванливо скалити зубами. «Річевий доказ, не забудьте річезового доказу»...

Не хочу ховатись, але на мить я остовпів. Що це дурень бреше? мене в середині все кипіло від обурення, але я повернувся до них спинами, щоб швидче увійти в авто. Не встиг я одвернутись як хтось сильно штовхнув мене в спину—то негідник в мундирі вдарив мене ногою. Цього я не міг вибачити. Коли створіння чоловічої породи піднімає на мене руку, я реагую на це так, як належить реагувати такому самому створінню тієї ж самісінької породи людей. Мене це все страшенно роздратувало і розлючений кинувся на нього. Це вже з мого боку був напад на урядовця... Звичайно, я був переможений, але все ж таки їм пришлося відвертись від мене, щоб не втратити часу. Вони хотіли мене посадити в своє авто. З моїм халатом і конями їм було теж не мало роботи. Він виверткий і брикається як кінь, коли побачив,—що його батько в біді бореться з багатомою—він вкотився під машину, щоб допомогти батьку. Коли побачив, що урядовці, які держали його—обидва зарили носами землю, коли йому підставили ногу і він впав, то скочивши знов одним ударом повалив напасника так як зважують дерево. Не вважаючи на це йому було покладено на землю. Відний чесний хлопчик! Троє товстих важких поліцаїв мусили навалитись на нього раніш ніж зв'язати йому руки.

Т-а-а-а-к, це була бійка яку не кожного дня побачиш!! Високознані люди, високознані люди! А тут не-сіло не-пало як неначе під землі виріс здоровенний навоп. Всяка патолоч чоловічої породи—мешканці сусідніх околиць міста, ці люди кишили біля автомобілів як мухи над купкою гною, гигають, плювали на нас погрожували нам кулаками й вітали поліцаїв вигукуючи „ура“ за те, що вони пов'язали „вбивць“ як свиней й швиргнули їх в автомобіль.

Автомобіль з шумом двинувся з місця, залишаючи з задку гегочущий навоп, що стукотів деревляними черевиками. Але раніш ніж машина здвинулась з місця я подивився через двері на халамадника, що лежав недовгим на землі. Як же я був здивований, коли побачив що „жертва“ спокійно встала й почала чистити свій костюм. Я подивився на роздратованих урядовців, що стояли на сторожі, але не знайшов на їхніх обличчях нічого роз'яснення, та мені і ніколи було його шукати.

Як себе почував мій хлопчик в другому автомобілі? Чи не заподіяв йому чого лихого? Як вони поводитись з ним? Од знесилення я заплющив очі і відчув тільки трясіння автомобіля, що біг з швидкістю 80-90 кілометрів у годину. Ще ніколи заарештований не був так задоволений швидкістю доставки його в поліцію, як я. Але ми так і не доїхали до поліцейського участку. Після скаженої їзди, що продовжувалась де-кілька хвилин, ми під'їхали до кіно-ательє в самому кінці міста.

Спочатку я цьому не хотів вірити, гадаючи, що з яких небудь невідомих причин ми тільки випадково зупинились біля цього скляного дому. Але нас силою втягли туди і раніш, ніж ми встигли очухатись, опинились в прозорному помешканні, де було розвішено декорації, ширми й інші речі, що вживаються під час зйомок. Крім того я побачив прямо перед собою кіно-апарат. Якийсь чоловік, не спускаючи з мене очей, швидко не перестаючи крутив ручку і увесь час слідкував за моїми рухами. Тепер я тільки зрозумів всю цю безглузду історію! Мене й мого сина без нашої згоди й бажання зфотографували для фільму якоюсь невідомою метою. Фільмом була і сцена розбійником. Немає ніякого сумніву, що чоловік в камері сидів захований в кущах біля прірви, в жупі, що робив напад на нас був артистом. Добре

— Маленьке струснення мозку,—думав я,—неприємно!..

він грав, а особливо з великим талантом симулював безпам'ятство (ні разу не крикнув, коли я вшкварив його об каміноку)! Також і всі поліцаї й артисти й частина навтопу... Ех! хе-хе!..

А ательє знов навтоп... Я наблизився й почав вимагати, щоб мені назвали, в чім справа? Звичайно вся подія була шуткою, але я найшов, що ця шутка занадто довга.

Директора! Я хочу з ним побалакати!

Мотузки з моїх рук і ніг було знято і я почував себе знову вільним у своїх руках. Щоб довідатись, що ж буде далі, я пішов на середину ательє де стояло багато добре одягнених людей. Я їх запитував таким тоном, неначе все що скоїлось тільки забавляло мене а не ображало, як повинен зрозуміти нав'язану мені ролу в цій комедії? Замість того, щоб довідатись мені, вони витріщали на мені очі мовчали неначе приголомшені, а один із них показував комусь, що був за моєю спиною, щось на зразок Переляканий я повернувся назад й побачив чоловіка, що йшов до мене з апаратом і штативом. Він витріщив очі прямо на мене й крутив, крутив без кінця.. Не кажучи ні слова я кинувся на нього, повалив його на підлогу, скочив йому на спину, топтав його а разом з ним і його ноги, підскачав раз—другий в повітрі і тоді тільки легко здихав після добре проробленої роботи. Після того я подивився навкруги вбачаючи нових ворогів. Мені почулось що неначе хтось один з тих, що стояли позаду в середній ательє зареготав і коли я повернувся то побачив, що ніхто не сміється. Вони стояли нерухомі і здавалось, що навіть перелякалися на мене за мій виступ. Кивання одного з них примусило мене звернути увагу на другий куток ательє і там я побачив ще одного чоловіка з апаратом... Невпинно він крутив, крутив, без кінця й без зупинки крутив ручку й дивився на мене... Виходить, що він фотографував мене час поки я бився з його товаришем й витанцьовував на ньому. І не помітивши на нечувано нахабне поводження зі мною я щиро зареготав. Це була набавка і я поміраю од реготу... й це було зфотографовано. Я побачив, як чоловік заклопотано переніс свою камеру на декілько кроків вбік щоб вибрати краще місце й увесь час навіть на ходу він продовжував крутити, крутити, крутити... і вдивляється в мене!..

Мені стало зрозумілим, як вони все це організували: щоб я не робив, щоб не писувати їм справу—як раз потрібно було їм для створення фільму!

Добре! Але ж я теж не дурак. Досить насильства! Ні однієї хвилини не прозорій чарівній тюрмі. Але чи не чудово було розіграно всю цю бойовищу?

Правда, шановні! хотів я їм сказати і простягся до них, щоб стиснути їх руку. Але дарма! На мені були тільки підштаники та черевики. Нічого не вийшло після всіх бійок не залишилось.

Я буду на вас жалітися й видеру з вас все до останнього пфеніга за свої збитки—обурився я всім своїм ображенням нутром.—Я дам освітлену фотографію грубого нападу у всіх газетах країни, я знищу вашу фільму!

Ця думка про себе, а зовнішньо прикинувся приборканим через те, що хотів їх всіх вивести на чисту воду. З покірливим виглядом я направив до них неначе на аудієнцію до короля з усмішкою аж до самих вух. Менш ніж я дійшов до них сталося щось таке, від чого в мене захолила вся кров і що заставило мене вийти з ролі.

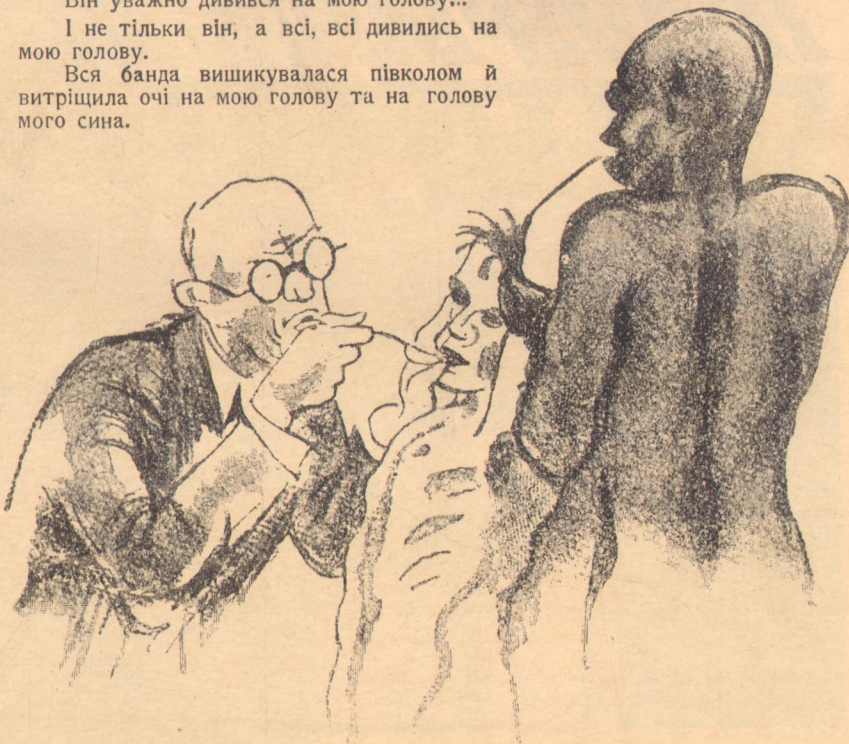
Другої групи я почув стогін та голос мого сина. Він сидів на підлозі майже голий і тіло його було червоне як сира гов'ядина, але він ще не поранене. За ним стояли два вугільно-чорних негра й вони тримали його за руки. Блідий схвильований чоловік в черепахових окулярах намагався встромити в рот мого сина ложку. Вказуючим та

полеона, стояв спереду всього персоналу з чековою книжкою в руці. Після павзи, під час якої чути було тільки тріщання апарату, він витяг з кишені самопишущу ручку, написав чек, одірвав його з книжки й стояв з таким виглядом, неначе мав намір кому небудь з присутніх платити величезні витрати; чуть помітна усмішка промайнула по його губах.

Він уважно дивився на мою голову...

І не тільки він, а всі, всі дивились на мою голову.

Вся банда вишикувалася півколом й витріщила очі на мою голову та на голову мого сина.

Блідий схвильований чоловік в черпахових окулярах намагався встромити в рот мого сина ложку.

Камери тріщали по всіх кутках й фотографували наші голови, а оператори крутили й дивились, крутили й дивились без кінця...

Коли раптом моє волосся стало до гори!

Запевняю вас, мороз пробіг по моєму тілу.

Моє волосся встало до гори.. А я ж був зовсім лисий!

Зхвильований я подивився на сина...

Його волосся теж стояло до гори і стало в два рази довше.

Так! Менш ніж в одну хвилину вся моя голова вкрилась волоссям, а волосся мого сина було довше на пів ліктя і простягалося до неба неначе полум'я...

Вони нас примусили прийняти патентовані ліки для рощення косей.

І це вплинуло не тільки на

...як чоловік заклопотано переніс свою камеру в кут, щоб вибрати краще місце й увесь час навіть на ходу він продовжував крутити, крутити, крутити... і вдвлятися в мене!..

Мені стало зрозумілим, як вони все це організували: що б я не робив, не поспувати їм справу—як раз потрібно було їм для створення фільму!

Добре! Але ж я теж не дурак. Досить насильства! Ні однієї хвилини прозорій чарівній тюрмі. Але чи не чудово було розіграно всю цю бойовищу?

Браво, шановні! хотів я їм сказати і простягся до них, щоб стиснути їх руку. Але дарма! На мені були тільки підштаники та черевики. Нічого не було після всіх бійок не залишилось.

Я буду на вас жалітися й видеру з вас все до останнього пфеніга за цю збитку—обувився я всім своїм ображенням нутром.—Я дам освітленню цього грубого нападу у всіх газетах країни, я знищу вашу фільму!

Ще я думав про себе, а зовнішньо прикинувся приборканим через те, що хотів їх всіх вивести на чисту воду. З покірливим виглядом я направився до них неначе на аудієнцію до короля з усмішкою аж до самих вух. Раніш ніж я дійшов до них сталося щось таке, від чого в мене захопила вся кров і що заставило мене вийти з ролі.

І другої групи я почув стогін та голос мого сина. Він сидів на підлозі майже голий і тіло його було червоне як сира гов'ядина, але він ще не поранене. За ним стояли два вугільно-чорних негра й вони тримали його за руки. Блідий схвильований чоловік в черепахових окулярах намагався встромити в рот мого сина ложку. Вказуючим та пальцями другої руки намагався відкрити йому рота.

Пережаний на смерть і з жахом, самі розумієте як—як ради всього святого. Вони кричали: "Кинь цю ложку, кинь цю ложку!" Я кинув ложку, але по дорозі був зупинений "ззаду а через мить я сидів на скрині зі зв'язаними руками. Якийсь чоловік з жовтим лицем наближався до мене з ложкою в руці.

Я примушений був випити ложку. Так, так! Вони примушували мене випити їх прокляту ложку! Ох! Собаки! Воно було не гірше, як цього було сподіватись, воно було брудне з приторно жирним смаком як піт. В перший раз вони змусили мене випити. Вдруге вони мені вштовпували голову назад і ліки вливали в моєму животі.

Після того вони притягли до мене плакатом, де були наклеєні фігури й великі літери. Плакат було поставлено за мною, а чоловік з апаратурою, звичайно, все крутив, крутив, крутив!

Мого сина помістили біля мене, а його були окрівавлені й груди піднімались, як у живого мішок. Але чесний чоловік був стриманий і оперував моїм стражданнями. Він крутив фільмовий штаб нагло й насильно і неначе б то було щось більшого. Мого сина чоловік, похорий на На-

Блідий схвильований чоловік в черепахових окулярах намагався встромити в рот мого сина ложку.

Камери тріщали по всіх кутках й фотографували наші голови, а оператори крутили й дивились, крутили й дивились без кінця...

Коли раптом мое волосся стало до гори!

Запевняю вас, мороз пробіг по моему тілу.

Мое волосся встало до гори!.. А я ж був зовсім лисий!

Схвильований я подивився на сина...

Його волосся теж стояло до гори і стало в два рази довше.

Так! Менш ніж в одну хвилину вся моя голова вкрилась волоссям, а волосся мого сина було довше на пів ліктя і простягалося до неба неначе полум'я...

Вони нас примусили прийняти патентовані ліки для рошення косей.

І це вплинуло не тільки на наші голови.

Ні; все наше тіло вкрилось волоссям.

Я озирнувся й подивився на плакат, якого фотографували разом з нами.

Там я прочитав об'яву, що була написана літерами в метр кожна.

Вона рекламувала якісь патентовані ліки для рошення косей, що звались комаган.

Коли я одвів очі від плаката то побачив дві жінки з стрункими ногами.

Вони раптом почали обнімати нас ніжно і з такою грацією, як могли б це робить тільки зовсім не цивілізовані феї.

Це мусило з'ображувати кохання, що його ми викликали нашою красою первісних людей...

Все це було зфотографовано.

Тут я розридався!

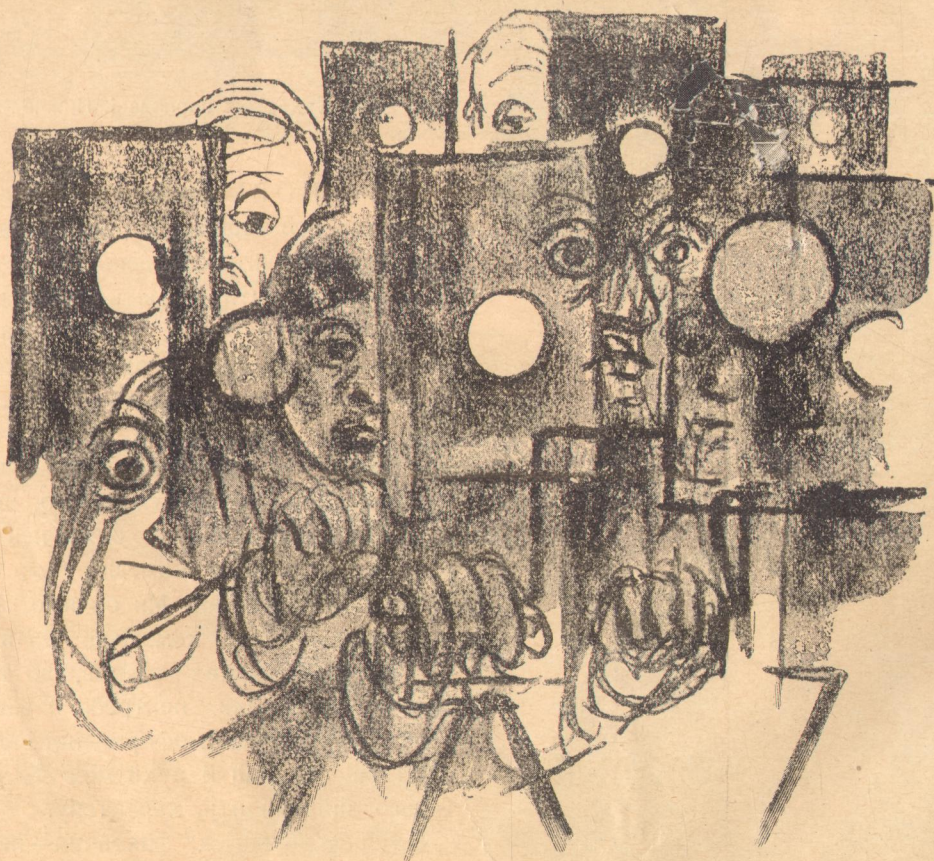
І це теж зфотографували!

Всю цю дику травлю ви маєте змогу зараз побачити в Уніонтатрі.

Ну, як це вам до вподоби?? Га?

Іганес Іенсен.

...А оператори крутили й дивились, крутили й дивились без кінця.

В каюті.

В каюті.

Кухарі на пароплаві. Нижче—американська кіно-зірка.

В КІНОВІ майже не чути здорового іскряного сміху. Це багато хто нарікає. Екран прагне змінити драматичні довжину, авантурні інтриги, солоденько сплетені в чужоземних картинах історичні моменти, і навіть наші радянські барабанно-батальні громові кровопролитні картини на добрий комедійний фільм. Глядач хоче комізму—заявляють кіно-робітники, він хоче відпочити і розважитись у кіно. Це, безперечно, правда. Ми заклали в усій політично-освітній роботі узяти курс на максимальне охоплення мас, докладно й правильно зваживши попередні вимоги. Треба починати з того, що буде зрозуміле і близьке масі, що вона прийме, і вхопившись за це, тягти її вище. В цьому розумінні утворити комедію стає просто черговим завданням нашої кіно-продукції. Ми бачимо, що глядач хоче щиро посміятися над доброю комедією. Бо в комедії не треба складних фабул, неймовірних трюків, що втомлюють глядача і які він досить надокучили, не треба й заплутаних ситуацій. Бо при доброму художньому оформленні і вдалій компоновці найпростіші життєві ситуації й рухи можуть набрати комічного і головного такого, що смішить, характеру.

„Непевний багаж“ фактично—перший комедійний фільм, що випускає ВУФКУ.

Основна ідея сценарія—показати глядачеві повну комізму неадаптованості чужоземної поліції до радянських громадян, що приїждять за кордон в різних справах, отриманих з наві'язанням подарунків та інших взаємин з чужоземцями. На канві цього фільму перед більшовицькою заразою, більшовицькими хитро-стями, і т. ін., що справді доходить меж комізму, завдання фільму розвинути намічений сюжет. Режисер-постановщик Г. З. Гричер-Іраковер (що був асистентом у А. Н. Грановського по „Єврейському щастю“), що ставить цей фільм, має на думці дати життєві і правдоподібні ситуації, контрасти і т. д., комічні своєю композицією. Дуже важно згадати, що в цій своїй постановочній роботі режисер робить методичну спробу поставити фільм повільного темпу, збудовану на принципі все дужчої напруги і інтенсивності дії. Як видно, уся робота режисера повинна пройти під знаком одмовлення від „суєтної динаміки“, яку визнає режисер Гричер, подібно, які де-які чужоземні майстри, фальшивою величиною в комічних картинах, що ні в якому

Підслухують біля дверей.

КІНО-АРС

мали сумні наслідки для шлунків обох подорожніх, вони рішають остерігатися чужоземних страв. Відтепер вони живляться самими апельсинами. Для дальшої подорожі вони запасилися величезною скринєю апельсинів. Коли вони сідали на пароплав, митні урядовці домагалися, щоб скриню було здано в багаж. Приятелі відмовляються і, щоб далі до них не чіплялися, наклеюють на скриню етикет:

ХЕМВУГІЛЛЯ УСРР.
ОБХОДИТСЯ

КІНО-АРС

Підслухують біля дверей.

мали сумні наслідки для шлунків обох подорожніх, вони рішають остерігатися чужоземних страв. Відтепер вони живляться самими апельсинами. Для дальшої подорожі вони запасили величезною скринєю апельсинів. Коли вони сідали на пароплав, митні урядовці домагалися, щоб скриню було здано в багаж. Приятелі відмовляються і, щоб далі до них не чіплялися, наклеюють на скриню етикет:

ХЕМВУГІЛЛЯ УСРР.
ОБХОДИТИСЯ
ОБЕРЕЖНО!

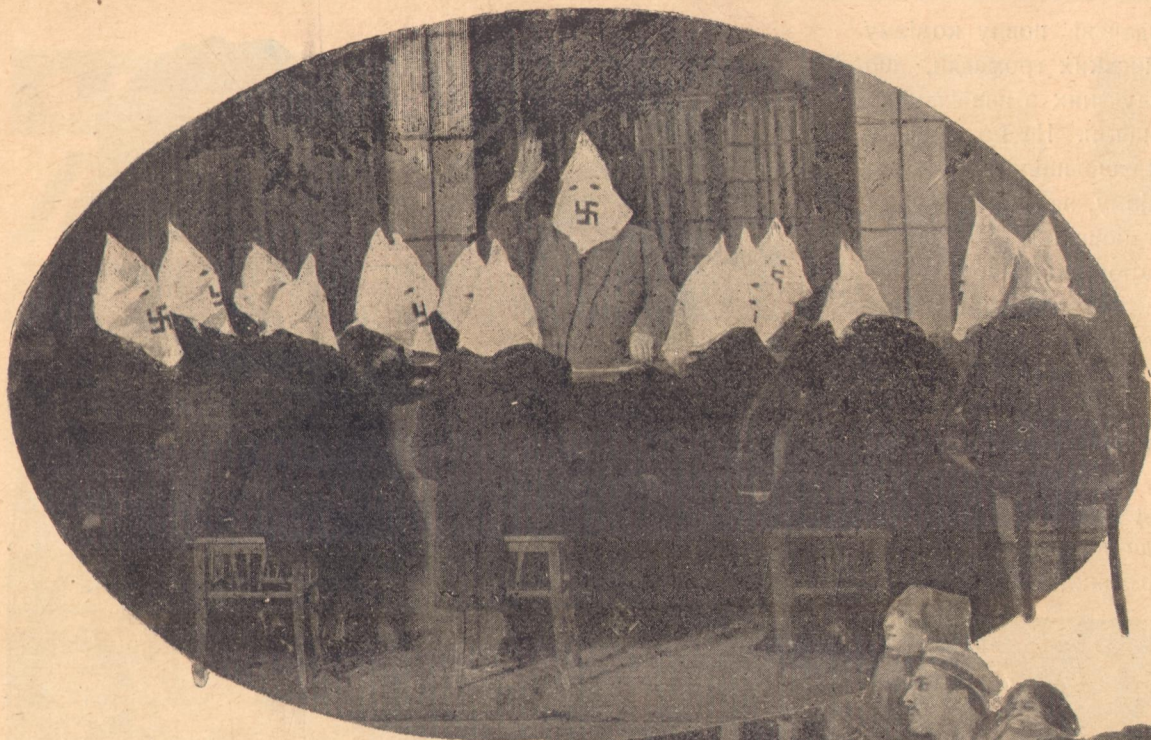
Натовп товчється біля кіно... Ниж

він не помагає виявити стану того чи іншого, хто грає в комічному фільмі. Режисер старанно використовує все, що допомагає пізнати стан цього персонажу. Виходячи з цих міркувань, він заводить принцип, відбиту гру на різних речах, якою з таким успіхом користувалися в нашій радянській кінематографії.

Цей фільм будується на загостренні способів, якими актор виявляє свій стан, і це — багато штрихів, що звичайно збагачують картину. Мінімум штрихів, максимум виразності і значіння їх є важливим принципом будови сценарія.

Який же основний сюжетний матеріал сценарія? — Інженера Пайкіна командують в Америку. В Лондоні він зустрічається з землеміром Демченком, що відмовився від екскурсії, з яким умовляється подорожувати далі разом. Після ряду комічних пригод в Лондонському ресторані, що

Засідання фашистів.

Трівoga на пароплавi,

удало розвивається невелика інтрига кохання. В картину по ходу дії вставляються окремі куски закордонної хроніки, які, безумовно, ще дужче оживлять фільма з видового і ділового погляду. Сюжет сценарія, безсумнісно, близький, зрозумілий нашому глядачеві, він охоче посміється як агентом чужоземної буржуазії, так і переляку широко витріщив очі і вийшов пошив у дурні комічний збіг фактів. Так, треба добитись цього широкого сміху у нашого глядача, і цього можна досягнути, коли актери (серед них Брайнін, Капка, Ігліцька, Міллер, Замичковський) будуть на висоті своїх дуже й дуже складних завдань.

На це в великій мірі й розраховано сценарій.

П. К—

Тривога на пароплаві,

В кабінеті начальника поліції.
Внизу бенкет.

З цього починаються всі лиха. Сищик, що стежить за Пайкиним, негайно повідомляє тайну поліцію про таємничу і, розуміється, непевну скриню. В поліції паніка...

Пайкина і Демченка мають за страшних більшовиків, що везуть якісь гази. Паніка перекидається на увесь пароплав. Коли пароплав приходить на місце призначення, його не впускають у порт. Приятелів садять у тюрму. Скриню дуже обережно приставляють у місто, odkривають і... ой леле! в ній гнилі апельсини. В сценарії поруч з тим досить

ЖИТЛОВЕ РОБІТНИЧЕ БУДІВНИЦТВО

(Нарис М. Лебідя).

Загальний вигляд частини нового робітничого городка.

ПО НАД берегом Дніпровим димлять, загравами сяють заводи]
Леніна та Петровського. Димно, чадно навколо і навіть околиці
Катеринослава, що за ними—зразу побудовано ці заводи—завжди заку-
та в димнотуманну габу... Заводи внизу по-берегові, а вище заводів
ширше шерегами розкинуто по степу білі будиночки... Це — Півден-
ний будівельний робітничий городок для своїх заводів... Будують ці бу-
динки з шлаку, який до цього вживався лише для шлакової цегли та
в останній час ще для вироблення цементу. Але на ці виробы йшло
до 25% усього шлаку, що залишався, як бічний добуток, при
виробстві навуна — решту вивозили на звалювання.

будиночках фундаменти, стіни, перегородки й стелі
набиті з шлакового бетону. Ці будівлі обійшлись за-
водів дешево: 1 куб. саж. будинка (одно й двохопо-
верхового) з водопроводом, каналізацією, електрикою—
коштує 98 карб. з усіма накладними видатками, тоді
як будинки цегляні, кам'яні або інші цього року кош-
тували не дешевше 175 карб. за квадратну сажень.

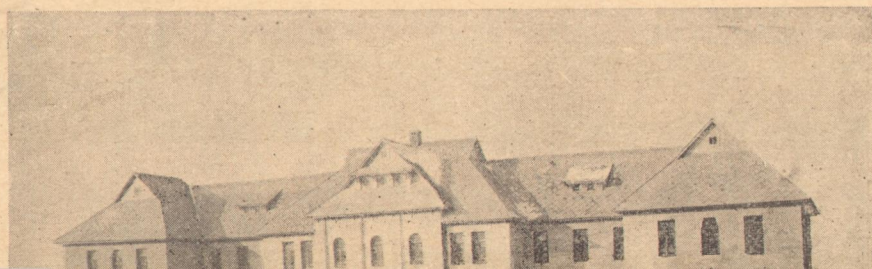
Будинки міцні, сухі й теплі; їх побудовано в
модерному українському стилі і краєвид робітничого
городка пречудовий, особливо в соняшний день.

В 130 будинках вже оселились робітники.

Року 1926 в городкові мають будувати трьох-
поверхові будинки по 18 квартир в кожному (квартира
3 кімнати з кухнею, убиральною, умивальною, коморою
й шіпкою). В квартирах електрика, водопровід, цен-
тральне опалення, каналізація. Ціна квад. саж. цих
будинків 150 карб., беручи на увагу здорожання
будівельних матеріалів.

Нові будинки буде зроблено з шлакобетонного
каміння. Через кілька років Катеринослав матиме
великий робітничий городок, устаткований за
останніми вимогами гігієни. В городку цьому будувати
мають і робітничий палац з театром на 2000 чоловіка
на проект цього палацу вже оголошено конкурс.

Будівельну справу веде інж. Мирошніченко.

Загальний вигляд частини нового робітничого городка.

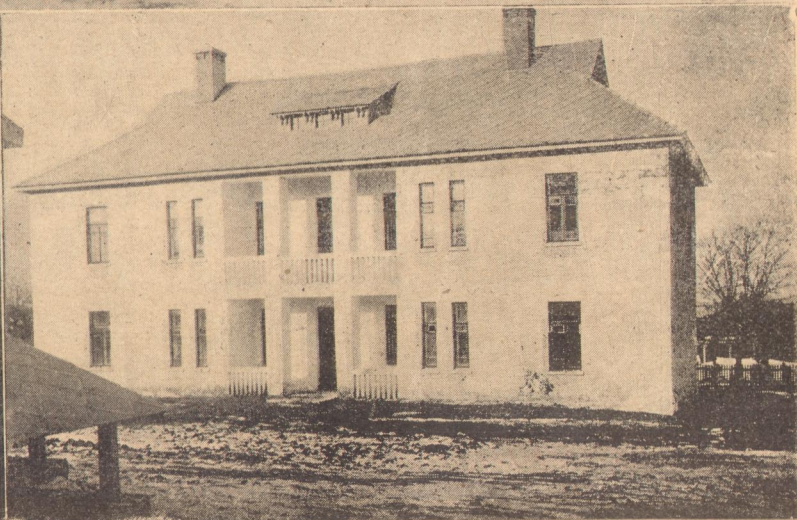
ПО НАД берегом Дніпровим димлять, загравами сяють заводи
Леніна та Петровського. Димно, чадно навколо і навіть околиці
Катеринослава, що за ними—зразу побудовано ці заводи—завжди заку-
та в димнотуманну габу... Заводи внизу по-берегові, а вище заводів
в ряди шерегами розкинуто по степу білі будиночки... Це — «Півден-
ний» буде робітничий городок для своїх заводів... Будують ці бу-
динки з шлаку, який до цього вживався лише для шлакової цегли та
в останній час ще для вироблення цементу. Але на ці вироби йшло
до 25% усього шлаку, що залишався, як бічний добуток, при
роботі чавуна — решту вивозили на звалювання.

Ріку 1925, коли було асигновано біля 200.000 карб. на житлове
будівництво на Катеринославських заводах й коли скрізь бракувало
цегли, дерева й інших будівельних матеріалів, й через це
стала велика погроза невиконання робіт по збудуванню городка
з гроші в руках — тоді прийшло на думку побудувати шла-
кові будинки. Інженіром **Мирошниченком** було складено проекти
і протягом літа було збудовано їх 154 (з них 121 одно-
поверхових і 33 двохповерхових на 4 й 8 квартир кожний). В цих

будинків 150 крб., беручи на увагу здоров'я
будівельних матеріалів.

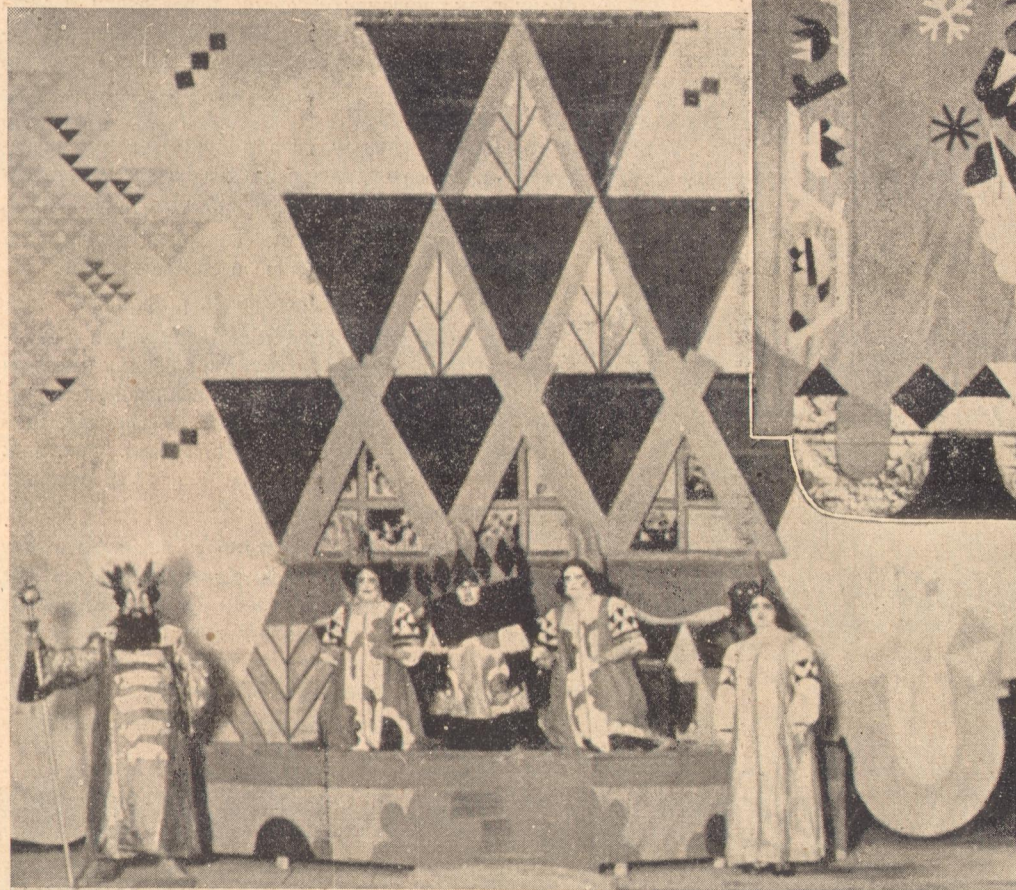
Нові будинки буде зроблено з шлакобетонного
каміння. Через кілька років Катеринослав матиме
великий робітничий городок, устаткований за
останніми вимогами гігієни. В городку цьому будувати
мають і робітничий палац з театром на 2000 чоловіка
на проєкт цього палацу вже оголошено конкурс.

Будівельну справу веде інж. **Мирошниченко**.

Одноповерховий типовий будинок на 2 квартирі по 2 кімнаті, двохповерховий типовий будинок на 4 квартирі по дві кімнаті кожна
та типовий будинок спільного життя для одиноких на 60 чоловік.

Казка про царя Салтана

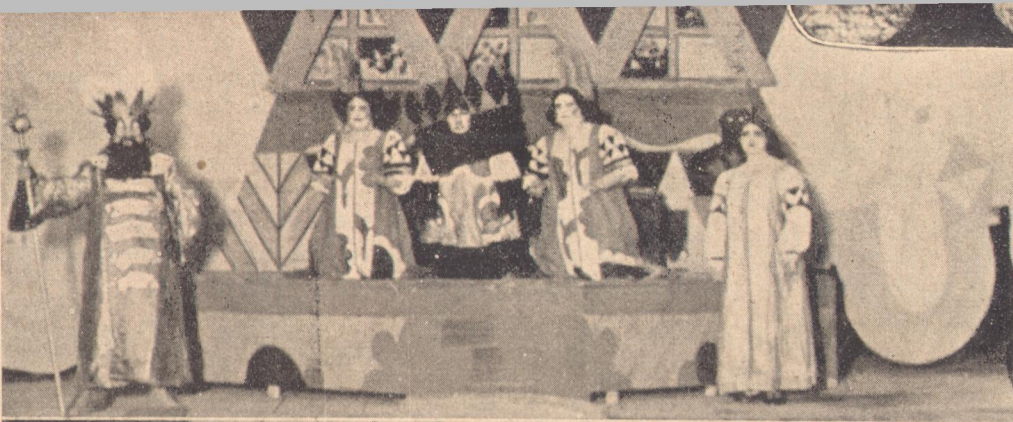

ОСТАННЬОЮ річчю, виставленою цього сезону в Харківській Українській опері, була опера Римського-Корсакова «Казка про царя Салтана». Лібрето опери зроблено по відомій казці Пушкіна самої назви. Харківський театр поклав в основу вистави принцип епічного стилю. Отже, казку не як голу фантастику, що має розпалювати уяву, а як абстрактний історично-побутовий опис казкової події.

Музику цієї опери вважають за одну в найкращих у творчості Римського-Корсакова. В ній багато уваги віддано оркестровому виконанню. Із погляду виставу обслужено дуже яскраво. Однак

тром уваги встановці «казки» була робота режисера Хвостова. Він дав декорації і костюми, в яких грався до максимуму яскравості фарб.

Сценічно

ОСТАННЬОЮ річчю, виставленою цього сезону в Харківській Українській опері, була опера Римського-Корсакова «Казка про царя Салтана». Лібрето опери зроблено по відомій казці Пушкіна самої назви. Харківський театр поклав в основу вистави принцип епічного стилю. Отже, казку він не як голу фантастику, що має розпалювати уяву глядача й слухача, а як абстрактний історично-поетичний опис казкової події.

Музику цієї опери вважають за одну з найкращих у творчості Римського-Корсакова. В ній багато уваги віддано оркестровому виконанню. Із цього погляду виставу обслужено дуже яскраво. Одним з

важливих моментом уваги в постановці «Казки» була робота художника Хвостова, який дав декорації й костюми, в яких грався до максимуму яскравості фарб.

Сценічне мистецтво вистави виконано під український стиль.

Такого характеру й кошти, в яких виявлено найбільш чисті й піднесені тони народних побитових бік дійсності.

Опера Римського-Корсакова намагається не відходити від стилю Пушкіна, вона сана у великій статично. Її динаміка далі музичних страцій в оркестрі не йде.

Руху в самій постановці було п'єси мало. В постановці звернено головним чином на зовнішній вигляд вистави.

Тут досягнуто художника постановки. Вони тим значніше відходять від шаблонного шаблону старих постановок.

Праворуч, зверху—передня завіса. Нижче—сцена першої картини в той момент, як з'являється цар Салтан. Внизу—масова сцена останньої дії.

ШЕВЧЕНКІВЦІ

Державний український театр імени Шевченка займає своє виразне місце серед інших Українських театрів. Коли Франківці, Березіль і Одеський Держдрамтеатр передовсім є театрами єдиної волі режисера, театрами, або цілком експериментальними («Березіль») або експериментальними (Франківці, Одеський театр) театр імени Шевченка насамперед є театром актора, театром, що в центрі своєї творчості ставить особу актора, що домінує над допоміжними чинниками сценічної мови (режисура, художник).

Треба зазначити, що цю лінію Шевченківці провадять не з переконання, не в опросту проти індивідуалістичних тенденцій режисерів в театрі, а лише через відсутність доброї режисур', що з честю могла б керувати таким сильним акторським колективом, яким є театр імени Шевченка.

Шевченківці існують восьмий рік. За цей час в їхніх лавах перебували найкращі українські актори й режисери. Повсякчасні переїзди, відсутність постійної бази дуже їм відбивались на роботі театру. Тепер Всеукр. Відділом Мистецтв театр Шевченківців достатньо закріплено за Полтавою. Це дало спроможність театрові вирівнятись, підтягнутись і більш серйозно взятись за виявлення свого мистецького обличчя.

Останні постановки минулого зимового сезону запорукою тому, що театр Шевченківців стоїть на правдивому шляху.

Державний Драматичний театр ім. Т. Шевченка закінчив зимовий сезон з великим художнім та матеріальним успіхом. Після двохмісячного перебування в Сумах Шевченківці переїхали знов до Полтави, де й приступили до переорганізації труп на майбутній сезон.

Угорі: ліворуч — актриса Сидоренко в ролі Катерини з п'єси «Чорт і Шинкарка». Праворуч — сцена в хаті Хиврі — «Сорочинський Ярмарок». Унизу сцени з п'єси «Манастир святої Магдалини». (Ганна Мещерська — ігуменша, Іванова — сестра Цецилія та Мілорадович — отець Педро).

К—Кий.

СПОРТ НА ВІЛЬНОМУ ПОВІТРІ

Кидання медичним м'ячем.

НАВІТЬ дивно було б тепер агітувати за те, що фізкультура, що спорт є один з найбільших чинників оздоровлення, зміцнення людини. У нас, в Радянському Союзі, гуртки фізкультурні розкидані по всьому обширу Робітничої республіки. Від найбільших міських центрів до якогось глухого містечка—всюди молодняк захоплюється свідомо спортом.

Та в більшості у нас фізкультура поставлена, все ж, досить однобоко. Особливо коли мати на увазі всю різноманітність спортивних справ і ті випробовані, цікаві методи заняття спортом, що поширені за кордоном.

Вправи на вільному повітрі відбуваються на те, щоб загартовувати людину. Сюди включений біг, щоби зміцнити серце і легені,—різноманітні вільні вправи без приладдя, щоби зміцнити цілий організм,—плавання, бокс і кидання пере-

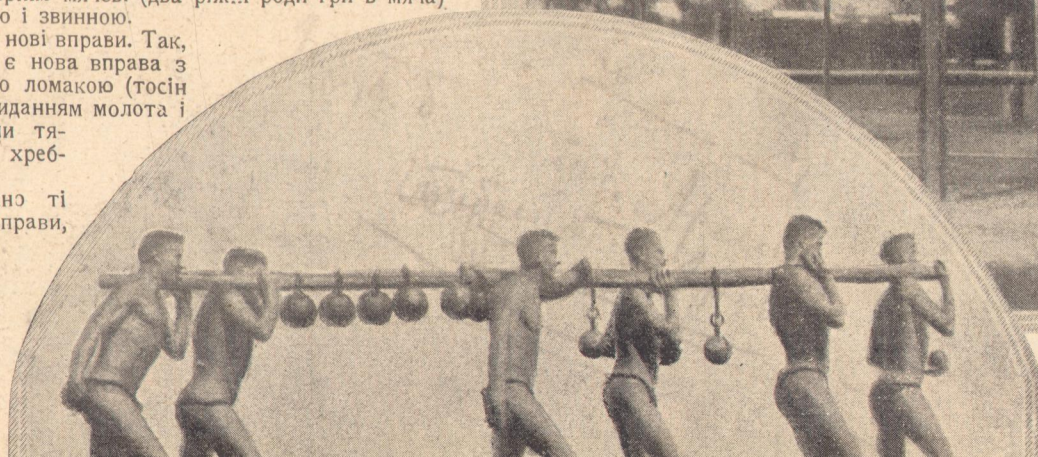
ведені строго після спортивних правил мають розбуджувати честолюбивість і радість зі збільшення власних подвигів,—а строга праця при медичнім і ударнім мячеві (два різні роди гри в мяча) роблять людину спиртною і звинною.

Знайшлися цілковито нові вправи. Так, прикладом, в Шотландії є нова вправа з киданням 30 кілограмовою ломакою (тосін ді кейбер—кидання), з киданням молота і жонглеруванням круглими тягарями, чим зміцнюються хребтові м'язи.

На знімках показано ті нові цікаві спортивні вправи, що відбуваються на вільному повітрі, особливо за кордоном.

Ось нові форми гімнастики на вільному повітрі: Групові підскакування для зміцнення нижніх, грудних і хребтових м'язів.

Кидання медичним

вітрі, в полі, в лісі, на
Так само їзда на конях

Шотландську ломану
кіл. ваги кидас по над

щоopi зміцнити цілий організм,
—плавання, бокс і кидання пере-
ведені строго після спортових правил мають розбуджувати често-
любивість і радість зі збільшення власних подвигів,—а строга
праця при медичнім і ударнім мячеві (два ріжні роди гри в мяча)
роблять людину спиртною і звинною.

Знайшлися цілковито нові вправи. Так,
прикладом, в Шотландії є нова вправа з
киданням 30 кілограмовою ломакою (тосін
ді кейбер—кидання), з киданням молота і
жонглеруванням круглими тя-
гарами, чим зміцнюються хреб-
тові мязи.

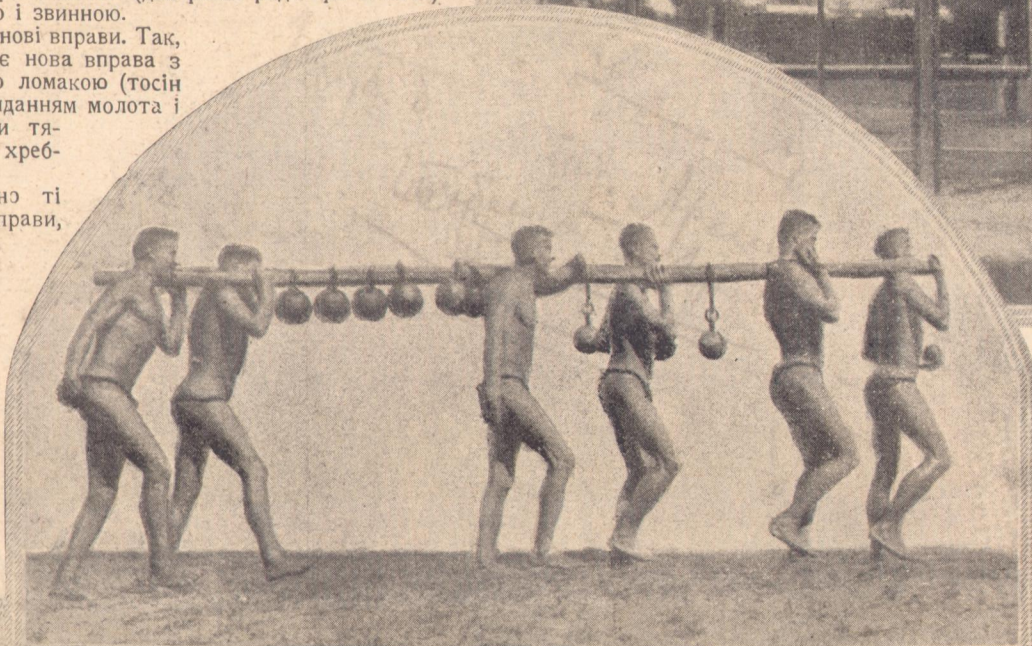
На знімках показано ті
нові цікаві спортивні вправи,
що відбуваються на
вільному повітрі, особ-
ливо за кордоном.

Ось нові форми гім-
настики на вільному по-
вітрі: Групові підскаку-
вання для зміцнення
ніжних, грудних і хреб-
тових мязів.

Кидання медичним
мячем.

Лазять по швед-
ській драбині.

Всі вправи відбу-
ваються на вільному по-

вітрі, в полі, в лісі, на
Так само їзда на конях.

Шотландську ломаку
кіл. ваги кидає по над
ришом в скоку. Ті, котрі
шилися позаду, несуть
ладдя, що його призна-
для зміцнення мязів: кру-
тягарки для жонглерки.

Вгорі—лазять по шведській драбині; нижче—несуть тягарки для джонглерки; внизу—групові вправи на вільному повітрі.

Трясовина

Офіційно ця трясовина зветься „справою Київської губернської міліції розшуку“.

Але й ця назва неточна... Аджеж на лаві підсудних сидять не тільки співробітники міліції й розшуку, але й багато інших. Тут і вдова розлогого бандита Мунчика, а потім коханка „з професії конторщика й поета“, і невизнаного поета, і невдатного покараного в свій час за халатність співробітника ДПУ, і, головне, брата свого відомого, для деякого брата Валентина—Аркадія Горського-Зубцовського. Тут і Мунчина стара мати, що возила хабарі Валентині Горському, думаючи, що він владний врятувати життя її синові. Тут і загадковий Татарневич, якого випустили. А втім ні Валентин Горський, ні Татарневич на це обвинування не пристають. Втеча Татарневича залишається такою ж загадкою, як і все в постаті цієї понурої, тяжкої, неприємної, але без сумніву розумної, освіченої, взагалі не зовсім звичайної людини.

Тут стільки імен власників і орендаторів готелів, ресторанів, паштетів, „погребків“, пивних і просто самогонних кубел... „Ренесанс“, „Мак“, „Акваріум“, „Кахетія“, „Ленінград“, „Паласт“... Усіх і не перелічись... У центрі яскрава непманівська постать великої, енергійної Київської маштаб акули орендаря готелю й ресторану „Марсель“—Гельфанда.

А скільки крамарів, здебільшого мануфактурників і в центрі їх—поважний старий Київський купець Габє (по-єврейському це значить—титар) Мирон Цепенюк.

Це справжній побут. Ніби для якогось цікавого науково-соціального експерименту стягли цю різноманітну півку живу побуту сюди до стін вишньої школи... Аджеж справа слухається в будинку колишнього університету св. Володимира, в тій залі, де колись відбувалися урочисті акти, оборони докторських дисертацій то-що.

І весь цей побут од крамнички поважного й багатого купця до сумнівного готелю чи „ресторану“ з окремими кабінетами, до самогонного кубла, до бандитської, бандитської малини,—це тільки тільки комети.

* * *

Комета тут не одна... Перша... Що до першої, сказано давнім прислів'ям: „мертві сраму не знають“. Це—Коваленко, кол. нач. губміліції, який хотів врятувати себе смертю від сорому прилюдного розгляду наслідків його злочинної волі або простої безвілля... Це—однаково...

...і двоє безпосередніх учасників Коваленкового побуту: дружина Лідія і його слуга Тришук. Слуга? Так це—слуга, слуга, це—сліпий виконавець навіть незаконних розпоряджень

Група позтративів із Проміліції... І ще Валентин Горський, Нач. Акт.-розш. Частини Карн. розшуку зв'язаний загадковими, але дуже міцними нитками з злочинним світом. І це все канали, через які текло вино і гроші, і дарунки до Коваленкової й Фрадькової квартир.

Іх усіх на лаві підсудних 110. Акт їх обвинування, видрукований орядною книжечкою в друкарні, перевищує 13 друкованих аркушів. Читали його по черзі втомлені секретарі протягом двох днів.

* * *

Суд розглядатиме епізод по епізоді. Аж десь, нарешті, він зважить усе й на підставі зваженого скаже ті слова, що дадуть змогу з корінням вирвати лихе зілля.

Ніхто не в праві заздалегідь робити висновки, тоб-то переймати функції, довірені судові.

Нам здебільшого доводиться вивчати побут, ті його гнилі покручені паростки, що так потворно вил'ялися в цій справі й цупко заплутали один з аванпостів радянського будівництва.

І друга наша справа: вірити... Вірити, що цей процес перший і останній, що з таким лихим ворогом, як розкладена, деморалізована міліція, нам більше після кінця цього процесу не доведеться зустрінутись ніколи.

Київ.

Ф. Якубовський.

...таке (по-єврейському це значить — титар
...Мирон Цепенюк.
Це справжній побут. Ніби для якогось ціка-
...науково-соціального експерименту стягли цю
...плівку живого побуту сюди до стін ви-
...школи... Аджеж справа слухається в будинку
...кол університету св. Володимира, в тій залі,
...булись відбувалися урочисті акти, оборони
...дисертацій то-що.

І ввесь цей побут од крамнички поважного й
...купця до сумнівного готелю чи „ресто-
...в окремих кабінетами, до самогонного кубла,
...подільської, бандитської малини, — це тільки
...комети.

Комета тут не одна... Перша... Що до пер-
...казано давнім прислів'ям: „мертві сраму не
...Це — Коваленко, кол. нач. губміліції, який
...врятувати себе смертю від сорому при-
...розраду наслідків його злочинної волі або
...ного безвілля... Це — однаково...

...у дуі є двоє безпосередніх учасни-
...свідків Коваленкового побуту:
...дружина Лідія і його слуга Три-
...Поліщук. Слуга? Так це — слуга,
...джура, це — сліпий виконавець
...навіть незаконних розпоряджень
...хазяїна. А на посаді він звав-
...варульним начальником проммі-
...За те, що він здолав так згань-
...свою офіційну посаду, перейшов-
...на роллю хатнього Коваленкового
...він і сидить не серед свідків,
...серед підсудних.

Така ж трійка і в родині Фрадька.
...Фрадько Сергій — кол. пом. нач.
...міській міліції, його дру-
...Феліцата і „вістовий“ Завойко.

Ще нижче подружжя Райманів —
...Либедського району естонець
...Райман і його дружина Олек-
...Тут звичаї були найпростіші.
...Александра Райман сама брала хабарі
...й натурою. Посилала навіть
...собі гроші для абортів в... неп-
...Гельфанда. А Гельфанд, крім того,
...давав подружжю Райманів даремне
...в своєму готелі, крім того, що
...заволював усі їх життєві потреби
...до таких інтимних, як аборт Ол-
...анової, ще й мав платити „жалу-
...участковим наглядачам.

Радіон Менабде, грузин, понура
...на в чорних окулярах. Нач. цен-
...ного району. Права рука Фрадь-
...Філософ своєї справи, що добре
...своїх собі „структуру поліції“. Він,
...повідомляють наглядачі, ледве не бив
...називав мерзотниками, скотами й
...непристойною лайкою, викидаючи
...свого кабінету, коли вони змен-
...своє хабарницьке завзяття.

— Ти мені зіпсуєш Бесарабку! —
...він наглядачеві Федорову, що
...особливо притісняти крамарів
...бесарабського базару.

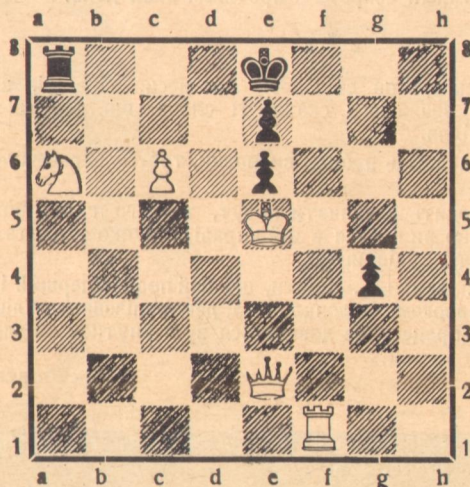

Внизу: Посередині — за трибуною — Фрадько — дає свідчення. За бар'єром — підсудні. Стоїть Вольфсон (кол. нач. Либедського району). Поруч з ним сидить арендатор готелю „Марсель“ — Гельфанд (оперся руками на бар'єр). Далі: В. Горський, Малишев та инш. В кутку біля вікна, під колоною, виглядає — Татаркевич. Попереду — оборонці: Зеленський, Ратнер, Ражба, Ветвинський та инш. Вгорі: Виїздна Сесія Верховного Суду. Ліворуч: Секретар — тов. Лосман, додатковий суддя — тов. Усачев, член суду — тов. Твотін, голова — тов. Романов, чл. суду — тов. Кумбикевич.

ШАХИ ТА ШАШКИ

За редакцією І. Л. ЯНУШПОЛЬСЬКОГО.

Завдання № 27. В. Мос.

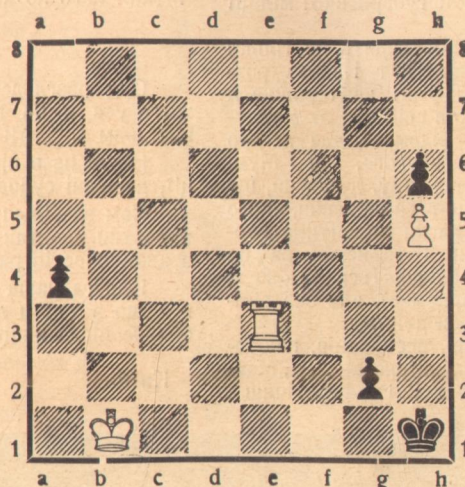

Білі—Кре5 Фе2 ТН Ка6 п. с6 (5)

Чорні—Кр е8 Та8 п. е6, е7, g4 (5)

Мат за 2 ходи.

Етюд № 4. А. Лейка.

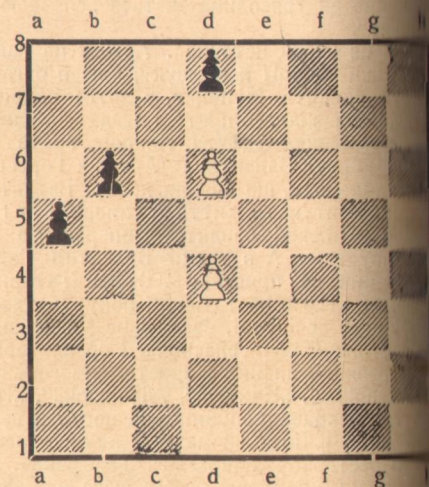

Білі — Крb1 Те3 п. h5, (3)

Чорні — Крh1 п. п4, g2, h6 (4)

Білі виграють

Етюд № 22 І. А. Карякіна

Білі — Ш d6, d4 (2)

Чорні — Ш а5, b6, d8 (3)

Білі виграють.

Партія № 27. Гамбіт ферзевих пішаків

Відіграно у Земерінгу 12 березня 1926 р.

Білі — Е. Грюнфельд

1. d2—d4 d7—d5
2. К е2—с4 е7—е6
3. К g1—f3 К g8—f6
4. С c1—g5 h7—h6
5. С g3 : f6 Ф d8 : f6
6. К b1—c3 c7—c6
7. e2—e3 К b8—d7
8. С f1—d3 С f8—b4
9. Ф d1—b3! С b4 : c3+
10. Ф b3 : c3 d5 : c4
11. С d3 : c3 0—0
12. 0—0 c6—c5
13. Т f1—d1 c5 : d4,

Чорні — Г. Кмох

14. Т d1 : d4 b7—b6
15. Т a1—d1 К d7—e5!
16. К f3 : e5 Ф f6 : e5
17. f2—f4 Ф e5—c5
18. b2—b4 Ф c5—c7
19. Ф c3—d3 e6—e5!
20. Т d4—d6 e5 : f4?
21. Т d6 : h6! С e8—f5!
22. Ф d3 : f5 Л f8—d8
23. Ф f5—h7+ Кр g8—f8
24. Ф h7—h8+ Кр f8—e7
25. Т h6—e6+! чорні здалися²⁾

¹⁾ На 21. g7 : h6 білі грають 22. Ф g6+ Кр h8 23. Ф : h6+ Кр g8 24. Ф g6+ Кр h8 25. Ф f6+Кр g8 26. Т d5 і мат

²⁾ На 25... f7 : e6 білі грають 26. Ф h3 : g7+ Кр e7—e8 27. С c4—b5+ і виграють.

Партія № 17 (Шашки)

Відіграна на чемпіонаті Москви 1926 р.

Білі — С. Т. Чорний

1. e3—f4 f6—e5
2. c3—b4 g7—f6
3. b2—c3 b6—a5
4. d2—e3 c7—b6
5. c3—d4 e5 : c3
6. b4 : d2 b6—c5
7. g3—h4 f6—e5
8. f2—g3 h8—g7
9. a1—b2 g7—f6
10. b2—c3 a7—b6

Чорні — С. А. Воронцов

11. f4—g5 h6 : f4
12. e3 : g5 b8—a7
13. g3—f4? e5 : g3
14. h2 : f4 c5—b4
15. a3 : c5 b6 : b2
16. c1 : a3 a5—b4
17. a3 : c5 d6 : b4
18. g1—f2 b4—c3
19. d2 : b4 f6—e5
20. f4 : d6 e7 : a1

Білі здалися.

С. А. Воронцов виграв чемпіонат м. Москви на 1926 р.

Білі—Крe5 Фe2 Г11 Ка6 п. c6 (5)

Чорні—Кр e8 Та8 п. e6, e7, g4 (5)

Мат за 2 ходи.

Партія № 27. Гамбіт ферзевих пішаків

Відіграно у Земерінгу 12 березня 1926 р.

Білі—Е. Грюнфельд

1. d2—d4 d7—d5
2. К c2—c4 e7—e6
3. К g1—f3 К g8—f6
4. С c1—g5 h7—h6
5. С g3 : f6 Ф d8 : f6
6. К b1—c3 c7—c6
7. e2—e3 К b8—d7
8. С f1—d3 С f8—b4
9. Ф d1—b3! С b4 : c3+
10. Ф b3 : c3 d5 : c4
11. С d3 : c3 0—0
12. 0—0 c6—c5
13. Т f1—d1 c5 : d4,

Чорні—Г. Кмох
14. Т d1 : d4 b7—b6
15. Т a1—d1 К d7—e5!
16. К f3 : e5 Ф f6 : e5
17. f2—f4 Ф e5—c5
18. b2—b4 Ф c5—c7
19. Ф c3—d3 e6—e5!
20. Т d4—d6 e5 : f4?
21. Т d6 : h6! С e8—f5!
22. Ф d3 : f5 Л f8—d8
23. Ф f5—h7+ Кр g8—f8
24. Ф h7—h8+ Кр f8—e7
25. Т h6—e6+! чорні здалися²⁾

¹⁾ На 21. g7 : h6 білі грають 22. Ф g6+ Кр h8 23. Ф : h6+ Кр g8 24. Ф g6+ Кр h8 25. Ф f6+Кр g8 26. Т d5 і мат

²⁾ На 25... f7 : e6 білі грають 26. Ф h3 : g7+ Кр e7—e8 27. С c4—b5+ і виграють.

Білі—Крb1 Te3 п. h5, (3)

Чорні—Крh1 п. p4, g2, h6 (4)

Білі виграють

Партія № 17 (Шашки)

Відіграна на чемпіонаті Москви 1926 р.

Білі—С. Т. Чорний

1. e3—f4 f6—e5
2. c3—b4 g7—f6
3. d2—c3 b6—a5
4. c3—d4 e5 : c3
5. b4 : d2 b6—c5
6. g3—h4 f6—e5
7. f2—g3 h8—g7
8. a1—b2 g7—f6
9. b2—c3 a7—b6

Чорні—С. А. Воронцов

11. f4—g5 h6 : f4
12. e3 : g5 b8—a7
13. g3—f4? e5 : g3
14. h2 : f4 c5—b4
15. a3 : c5 b6 : b2
16. c1 : a3 a5—b4
17. a3 : c5 d6 : b4
18. g1—f2 b4—c3
19. d2 : b4 f6—e5
20. f4 : d6 e7 : a3

Білі здалися.

С. А. Воронцов виграв чемпіонат м. Москви на 1926 р.

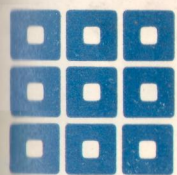
2-го травня на іподромі Будинку Червоної Армії влаштував гру живих шахів. Напроти трибуни була змальована шахова дошка й роставлено переодягнених червоноармійців, що уявляли собою живі шахи. З одного боку були білі, а з другого червоні. Почалася гра й під звуки музики пересувалися фігури. Побита фігура подала на землю. Живі шахи були дуже цікаві. В Харкові вони демонструвалися вперше й зробили велике вражіння на глядачів.

ХРОНІКА

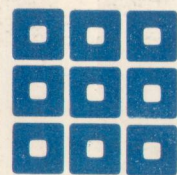
У Всеукраїнських турнірах-чемпіонатах шаховому і шашечному, що почалися 20-го квітня в Одесі, беруть участь: у шаховому—Альохін, Григоренко, Кірілов і Маринін; у шашках—Харків, Сорокін—Бердичів, Гуецький—Київ, Раузер—Київ, Ластовець—Полтава, Шапіро—АМССР, Володіт і Гордіан—Київ і маестро Верлінський—Москва.

У шашечному—Іллінський і Ломаченко—Харків, Зенченков—Київ, Пономаренко—Полтава, Смоляк—Катеринослав, Паламарчук—Одеса. 23 квітня повернулася з Латвії й Латвійська шах-команда ВЦРС.

Команда у складі—Левман і Грязнов—Москва, Лесман і Семенов—Ленінград, Фрейдберг—Харків, зіграли 7 матчів з таким наслідком: Німеччина—3½, Хемніц—3—2, Лейпціг—4½—1½, Дрезден—4½—1½, Берлін—4—2. У Латвії з робітниками союзів—2. 5 шахматистів грало у головному турнірі шахового союзу робітників Німеччини. Тов. Тесленко у своїй групі заняв 1 місце, Грязнов—Лесман і Семенов у своїх групах заняли 2 місце, а Фрейдберг у своїй групі заняв 3 місце. У Хемніці, Дрездені і Берліні команда давала сеанси одночасової гри. У 175 партій виграла більше 80%.

ВУФКУ

**ВСЕУКРАЇНСЬКЕ
ФОТО-КІНО УПРАВЛІННЯ
НАЙБЛИЖЧИЙ ВИПУСК
(ОДЕСЬКА КІНО-ФАБРИКА)**

Великий комедійний фільм

ВІСЬМАНАШ

ЧЕРВОНИЙ ДРУК

Оператор — КАЛЮЖНИЙ

Постановка —
ГРІЧЕР-ЧЕРИКОВЕРА

Сценарій — ФРЕНЧА (Золнія)

ВЛЕ

БАЧУ,

ВСЕ

ЗНАЮ

ГО

СТ

БД

ВСЕСВЕТ
ЧИТАЮ